

V neděli jest hnusně, tak co s tím?

No nebo hnusně, hnusně - je děsně zataženo, ale tak, že když jsem vstávala, myslela jsem, že máme zatažený žaluzky a proto je tak šero. No nebyly. Tak ale hlavně že neprší, i když to na to vypadá. Tak kam to bude dneska? Zkusíme si zopáknout ten výlet vláčkem, co minule teda nevyšel v žádném ohledu a od první minuty byl s Tali pekelněj. Tak že bychom to dneska napravili??????? Se uvidí.

A taky se vidělo! K vlaku jsme došli civilizovaně, ne jako minule. Stejně tak proběhla i jízda vláčkem. Výstup z vlaku jsem pro tentokrát radši přenechala Brtníkovi, přece jen ten zdevastovanej prst furt bolí hodně (třeba takhle v noci, když o něco zavadím, toooo je noční lahůdka). Brtník mě tentokrát poslechne a hned sundává košík, hned jde Tali na stopku a hlavně - hned dostane kostéčku, kterou si může požouželit a možnost si po tý jízdě vlakem prostě jen tak být, jít si sem a tam a pročuchávat si zelenej plácek vedle nástupiště. A pak o kousek dál na dalším plácku, rozehrajem hru s kostéčkou, jak jsme se předem domluvili, aby zase měla možnost se vyběhat. A o kousek dál na dalším plácku to stejný. Rumíček pochopitelně lítá jako ďas za svým žužlobalonkem. Buď mu já kopu dálky a nebo Brtník háže ještě větší dálky ☐ .

I díky tomuhle rozvržení se daří to, že nepropadá tý svý hysterii a když vyběhne na pole, není to smrtelný pro toho, kdo jí drží a hlavně - reaguje na to, že teda "Ne, tady jdeme." a daří se jí držet na cestě, bez toho jejího jančení. Když dojdeme ke kládám, vezmu si jí a chvílku přes ně skáče sem a tam, chodíme po nich a blbneme. Pak už si jí nechám, pošlu Rumíčkotým napřed a jí dopřeju "volno" a čuchání si v trávě. Sejdu z cesty a jdeme podél až dojdeme k hospůdce Na Hrázi, kde nás mají rádi. A já jsem spokojená. Je to výrazně jiná cesta, než to peklo minule, kdy jsme zase měli na vodítku cvoka, nebo spíš divoký zvíře.

Oba pesani mohutně uvítají paní hostinskou a my se usalašíme vzadu u "francouzskýho okna". Cestou ke stolu jen musím Tali vysvětlit, že si fakt, ale fakt nemůže vzít to veliký poleno u kamen ☐ . Tady v zimních měsících nemůžu jinak, a objednám si vždycky co? Jejich vynikající Dolskou medovinu. Nic vám tak neprohřeje dutiny, jako právě tahle horká medovina, který se stačí nadechovat a už cejtíte, jak vám to v dutinách křoupe. Protože jsme tam zatím sami, můžeme si s paní hostinskou poklábosit. Pohodička, pohoda. Tali i tady v klidu, tak jako jinde v hospodě. Jsem za to ráda, protože nevím proč, ale tady v tý hospodě mívala vždycky problém v klidu být, jako by jí tam něco vadilo, i snad se něčeho bála - jestli jí to něco připomíná?? Nevím.

V neděli jest hnusně, tak co s tím?

Hlavní je, že dneska jí to tak nebere. Ani když přijde k vedlejšímu stolu další pesan. Co jí teda ale bere je výhled tím francouzským oknem. A stává se z ní drbna - neunikne jí jedinej pohyb a fascinovaně čučí ven. Až teda jí rozhořčí v dálce skupina lidí se psem a blafne jako hlídač. Blbka. Po napomenutí toho našťestí nechá, ale aktivovala toho kokříka vedle, kterej si taky musel zablat. Aspoň, že Rumíček má rozum a je zticha. Protože to už se hospoda dost zaplnila a většina stolů je plná.

Pak už Tali zase propadne trochu tomu svému neklidu, který v týhle hospodě má, ale daří se jí zklidnit a docílit toho, že si nakonec lehne. Po obědě vyrážíme zpátky a Brtník s Tali vyráží napřed, abychom se v nacpaný hospodě nemotali najednou. Když je s Rumíčkem dojdeme, vezmu si zase Talimůru a dám jí k vodítku ještě to Rumíčkovu. Aby měla dostatek prostoru, ale ne takový rozlet jako na stopce a zase jí nechávám možnost si jít a čuchat. A občas trochu poslechnout. A taky si hrát s balonkem. V jeden moment to neodhadnu, ona radostně vystřelí do prostoru a JÁÁÁÁÁÁUUU, ten zdevastovanej prst to zase koupil. Až jsem pustila vodítko. A..... hele..... Tali místo aby vzala čáru, se snaží chytit svůj žužlobalonek a pak se nechá i přivolat zpátky. Huf, docela mi odlehlo, protože to co jí vždycky tady v těch místech bere a co tam předvádí..... už jsem jí viděla, jak oraništěm mizí do dálky a už jí nikdo nikdy nedovolá zpátky. Za odměnu si jde zasejc čuchat ty myšodíry. Rumíček mezitím lítá za balonkama, který mu do dále vystřeluje Brtník. A pak chci zase aby šla normálně hezky se mnou a když dojdeme na zelený plácek, jdou se čutat balonky a Brtník s ní jde chvilku lítat sem a tam /tohle si s ní já do plnejch bohužel nemůžu dovolit, protože v ten moment se ona rozpumprdlíkuje natolik, že bych jí nemusela udržet a nebo by mě přepůlila □, ale je to škoděnka, protože jí to pochopitelně ba/.

A hezky v pohodičce s představou časový rezervy jdeme k nástupišti, abychom zjistili, že "Jeeee, vono už to jede támle!" No tak šup, rychle náhubky a nastupovat. To jsme měli dost štěstí teda. Rumíček se ve vlaku trošku potichounku rozezpívá, našťestí to přes hluk vlaku není slyšet □ a už vystupujeme. Tentokrát nás cestou k domu nečeká žádný nepříjemný střetnutí s babou a nevychovaným labradorem, kterej minule Tali napadnul (heh shodou okolností, jsme je viděli jít před námi, když jsme šli na vlak) a pěkně v klídku domašírujeme domů a tam ta banda ohaří odpadne a chrápe až do večere. A takhle to vidívám nejradši. Utahaný a spokojený psy, co chrápe, až se třesou futra □.